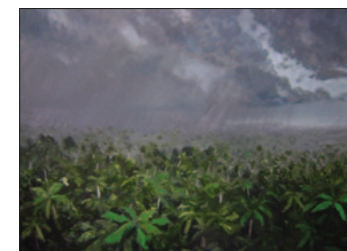

Još su studentski radovi Sebastijana Dračića, s prizorima minijaturnih figura u prostoru, nosili neku pritaženu atmosferu sjete, slutnje i melankolije. Te osobine implicitne naznačenosti i odgođene prisutnosti, stanja neizvjesnoga ishoda uvijek su u radu ovoga zagrebačkog slikara bile barem jednako važne kao i slike, prizori koji to ozračje proizvode.

Kao u sceni metafizičkog slikarstva ili na Magritovoj enigmi i prisutno i odsutno podjednako emitira svoje poruke i ono što je vidljivo i ono što je nevidljivo emanira istom energijom. Na Dračićevoj slici, međutim, ne potencira se razlika niti se kalkulira sa značenjem: ono što je naslikano jedino je važno kao izvor informacija ili – još bitnije – slika ne predstavlja zagonetku u čijoj bi strukturi bila kamuflirana značenja važna za konačni ishod. Kad umjetnik naslika bujnu, vlažnu, gotovo tropsku šumu ili siluetu suhoga i škrtoga pustinskoga brijega ili puni mjesec na nebu promatrač može biti fasciniran uvjerljivošću slikareve interpretacije tih prizora, moćnošću njegova postupka pa – u konačnici – i atraktivnošću prikazanih prirodnih fenomena. No, oponašateljski postupak i realistički prikaz kao glavne provedbene metode i oblikovni postupci doista su tek sredstvo koje dovodi do cilja. Što je cilj? Posve neambicioznu, „običnu“, medijski posredovanu snimku transformirati u sliku koja ne pokazuje nakanu da iznenadi, frapira ili zabljesne. Suprotno od toga, Dračićeve slike „šute“: kao da su „nezainteresirane“ za velike objave i spektakularne poruke, kao da se zadovoljavaju samo s onim internim kvalitetama, vrijednostima koje im imanentno pripadaju. Jer, koliko god bili nestandardni motivi njegovih radova način na koji im autor pristupa lišen je svake spektakularizacije. Umjesto na pojavnoj, vizualnoj razini Dračićeva slika značenje odašilje kroz one nevidljive, duhovne kanale i na intelektualnim relejima. Premda suspregnuto pojavljuje se osjećaj pomirenja, zaleđenosti, sudbinske neminovnosti, sjete i melankolije, čak neovisno od motiva i teme na konkretnoj slici. Spominjajući melankoliju kao da je također proizveo ne sadržaj motiva po sebi (pustoš, odsustvo čovjeka, ruine, noć, mjesec, bezdan) nego sam prostor: referirajući se – po autorovu priznanju – i na neke filmske klasike spomenuti ćemo da je u Dračićevim slikama prisutno nešto i od melankolije Kubrickovih beskonačnih ili Herzegovih meditativnih prostora i kako je taj prostor ispunjen metafizičkim vrijednostima.

Koliko je god Dračićev postupak realistični, evidentna je rezerva prema mimetičkoj, objektiviziranoj slici svijeta. Karakter autorova rukopisa i oblikovna načela njegova stila ne dozvoljavaju razvijanje metode oponašanja vidljivoga: titravost fature, sfumatoznost, prostorni deformiteti, reduciranje boje i njegova hladnoća i, uopće, „metalni“, rigidni prikazi objektivnu sliku svijeta transformiraju po načelima subjektivnog doživljaja. Plahi, gotovo rezervirani iskazi autorove neizvjesnosti, osame, tjeskobe i vizije mogućega kraja kao da čekaju istu gledateljevu reakciju, kao da intenziviraju i provociraju i njegove potisnute fobije.

Autizam takvih diskretnih iskaza i odmak od svake eksplicitne, kataklizmičke drame pokazuje da je duh koji projicira takvu distopijsku sliku svijeta hranjen doživljajnim slikama i intelektualnim saznanjima koja su duboko interiorizirana u autorovu biću.

S A M O S T A L N E I Z L O Ź B E - S E L E K C I J A
2016. "Nevideno", Galerija Poola, Pula * 2015. "Nevideno", Galerija Greta * 2015. "No limit", Winarts Gallery & Zen Gallery, La Biblioteca Umanistica, Milano, Italija * 2014. "Gray", Galerija Kranjčar, Zagreb * 2011. Knežev dvor, Rab * 2011. "The beginning and the end of the world", Galerija Marisall, Zagreb * 2010. Galerija S, Koprivnica * 2010. "Svatko za sebe", Galerija SC, Zagreb * 2007. "8 X 8", Galerija SC, Zagreb * 2007. "Interijeri", Galerija Vladimir Filakovac, Zagreb

Izlagao je na stotinjak skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu

REZIDENCIJALNI PROGRAMI: 2012. One-sided story, Leipzig, Njemačka * 2009. Kulturkontakt Austria, Beč, Austrija * STIPENDIJA: 2012. The Pollock-Krasner Foundation